EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

5. juuli 2011 *

Kohtuasjas C-263/09 P,

mille ese on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 14. juulil 2009 esitatud apellatsioonkaebus

Edwin Co. Ltd, asukoht Tōkyō (Jaapan), esindajad: *avvocato* D. Rigatti, *avvocato* M. Bertani, *avvocato* S. Verea, *avvocato* K. Muraro ja *avvocato* M. Balestriero,

apellatsioonkaebuse esitaja,

teised menetlusosalised:

Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), esindajad: O. Montalto, L. Rampini ja J. Crespo Carrillo,

kostja esimese astme kohtus

Elio Fiorucci, elukoht Milano (Itaalia), esindajad: *avvocato* A. Vanzetti ja *avvocato* A. Colmano,

hageja esimese astme kohtus,

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president V. Skouris, kodade esimehed A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, K. Schiemann ja D. Šváby, kohtunikud A. Rosas, E. Juhász, T. von Danwitz, M. Berger (ettekandja), A. Prechal ja E. Jarašiūnas,

kohtujurist: J. Kokott,
kohtusekretär: vanemametnik M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 23. novembri 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 27. jaanuari 2011. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Edwin Co. Ltd palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 14. mai 2009. aasta otsus kohtuasjas T-165/06: Elio Fiorucci *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet - Edwin (ELIO FIORUCCI) (EKL 2009, lk II-1375, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega rahuldati osaliselt E. Fiorucci hagi Siseturu Ühtlustamise Ameti

esimese apellatsioonikoja 6. aprilli 2006. aasta otsuse (asi R 238/2005-1) peale, mis käsitleb E. Fiorucci ja Edwin Co. Ltd vahelist kehtetuks tunnistamise ja tühistamise menetlust (edaspidi „vaidlusalune otsus").

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Euroopa Kohtu põhikiri

2 Euroopa Kohtu põhikirja artikkel 58 sätestab:

„Euroopa Kohtusse saab edasi kaevata ainult õigusküsimustes. Apellatsioonkaebuse aluseks võib olla üksnes üldkohtu pädevuse puudumine, menetlusnormide rikkumine, mis kahjustab kaebaja huve, või ühenduse õiguse rikkumine üldkohtu poolt.

Apellatsioonkaebuse aluseks ei saa olla üksnes kohtukulude summa või see, kumba poolt on kohustatud neid tasuma."

Üldkohtu kodukord

3 Üldkohtu kodukorra artikli 135 lõikes 4 on ette nähtud, et poolte avaldused ei või muuta apellatsioonikoja menetluses olnud vaidluseset.

Määrus (EÜ) nr 40/94

4 Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) tunnistati kehtetuks ja asendati nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1). Sellegipoolest tuleb käesolevale vaidlusele kohaldada esimesena viidatud määrust, mida on muudetud nõukogu 19. veebruari 2004. aasta määrusega (EÜ) nr 422/2004 (EÜT L 70, lk 1; ELT eriväljaanne 17/02, lk 3) (edaspidi „määrus nr 40/94").

5 Määruse nr 40/94 artikli 50 „Tühistamise põhjused" lõike 1 punkt c sätestab:

„Ühenduse kaubamärgi omaniku õigused kuulutatakse tühistatuks [ühtlustamis] ametile esitatud taotluse või rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagi põhjal, kui:

[…]

c) kaubamärgiomanik või tema loal keegi teine on kasutanud kaubamärki nende kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, nii, et selle tagajärjel võib kaubamärk avalikkust eksitada eelkõige kõnealuste kaupade või teenuste olemuse, kvaliteedi või geograafilise päritolu osas".

6 Nimetatud määruse artikli 52 „Suhtelised kehtetuks tunnistamise põhjused" lõige 2 sätestab:

„Ühenduse kaubamärk tunnistatakse kehtetuks ka [ühtlustamis]ametile esitatud taotluse või rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagi põhjal, kui sellise kaubamärgi kasutamise võib keelata vastavalt muule varasemale õigusele, eelkõige:

a) õigus nimele;

b) õigus isikuportreele;

c) autoriõigus;

d) tööstusomandiõigus;

vastavalt nende kaitset käsitlevatele ühenduse või siseriiklikele õigusaktidele."

7 Määruse nr 40/94 artikkel 63, mis reguleerib Euroopa Kohtusse kaebamist, sätestab:

„1. Kaebusi käsitlevate apellatsioonikodade otsuste peale võib Euroopa Kohtule esitada kaebuse.

2. Kaebuse aluseks võib olla pädevuse puudumine, olulise menetlusnormi rikkumine, asutamislepingu, käesoleva määruse või nende rakendusnormide rikkumine või võimu kuritarvitamine.

3. Euroopa Kohus on pädev vaidlusalust otsust tühistama või seda muutma.

[…]

6. [Ühtlustamisa]met peab võtma vajalikud meetmed Euroopa Kohtu otsuse täitmiseks."

Määrus (EÜ) nr 2868/95

8 Komisjoni 13. detsembri 1995. aasta määrus (EÜ) nr 2868/95, millega rakendatakse nõukogu määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (muudetud komisjoni 29. juuni 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 1041/2005) (EÜT L 303, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 189; edaspidi „rakendusmäärus") reguleerib eelkõige ühtlustamisametis ühenduse kaubamärgi tühistamise või kehtetuks tunnistamise korda.

9 Rakendusmääruse eeskirja 37 punkti b alapunkti iii algne redaktsioon, mida ei ole muudetud, sätestab:

„[Ühtlustamisa]metile […] esitatav tühistamise või kehtetuks tunnistamise taotlus sisaldab järgmisi andmeid:

[…]

b) aluste kohta, millele taotlus tugineb,

[…]

iii) määruse artikli 52 lõike 2 kohase taotluse puhul kehtetuks tunnistamise taotluse aluseks oleva õiguse üksikasjad ja üksikasjad, mis näitavad, et taotleja on varasema õiguse omanik määruse artikli 52 lõike 2 kohaselt või et tal on siseriiklike õigusaktide kohaselt õigus neid õigusi endale nõuda".

Siseriiklik õigus

10 Apellatsioonikoja otsuse tegemise kuupäeval kehtinud Itaalia tööstusomandi seadustiku (Codice della Proprietà Industriale, edaspidi „CPI") redaktsiooni artikli 8 lõige 3 sätestas:

„Isikunimesid, kunsti-, kirjandus-, teadus- poliitika või spordivaldkonnas kasutatud tähiseid, liitude, mittetulundusühenduste ja -ühingute nimetusi ja lühendeid ning neile iseloomulikke embleeme võib nende üldtuntuse korral kaubamärgina registreerida üksnes omaniku taotlusel või viimase poolt selleks antud nõusolekul või lõikes 1 nimetatud isikute taotlusel."

Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

11 Äriühing Fiorucci SpA, mille asutas Itaalia õiguse alusel E. Fiorucci, 1970-ndatel aastatel Itaalias teatud tuntuse saavutanud stilist, loovutas 21. detsembril 1990 apellatsioonkaebuse esitajale kogu oma „loomevara", mis koosneb kõigist talle kuulunud kaubamärkidest, mille hulgas on mitu elementi „FIORUCCI" sisaldavat kaubamärki.

12 Apellatsioonkaebuse esitaja esitas 6. aprillil 1999 ühtlustamisametile sõnamärgi „ELIO FIORUCCI" registreerimistaotluse 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassidesse 3, 18 ja 25 kuuluvate mitmesuguste kaupade jaoks.

13 E. Fiorucci esitas 3. veebruaril 2003 kõnealuse kaubamärgi tühistamise ja kehtetuks tunnistamise taotluse, põhjendades seda vastavalt määruse nr 40/94 artikli 50 lõike 1 punktiga c ja artikli 52 lõike 2 punktiga a.

14 Ühtlustamisameti tühistamisosakonna 23. detsembri 2004. aasta otsusega rahuldati kaubamärgi kehtetuks tunnistamise taotlus, põhjendades seda esitaks sellega, et CPI artikli 8 lõike 3 kohaselt on vajalik E. Fiorucci nõusolek tema nime ühenduse kaubamärgina registreerimiseks ja põhjendas seda teiseks sellega, et sellist nõusolekut ei olnud. Nimetatud osakond leidis, et seetõttu ei ole vaja otsustada kõnealuse kaubamärgi tühistamistaotluse üle.

15 Apellatsioonkaebuse esitaja esitas selle otsuse peale kaebuse. Ühtlustamisameti esimene apellatsioonikoda rahuldas selle kaebuse vaidlusaluse otsusega ja tühistas tühistamisosakonna otsuse. Apellatsioonikoda otsustas E. Fiorucci esitatud kehtetuks tunnistamise taotluse kohta esiteks, et taotlus ei kuulu CPI artikli 8 lõike 3

kohaldamisalasse, kuna nimetatud sätte eesmärk on takistada mittetulundussektoris kuulsa isiku nime ärilisel eesmärgil ärakasutamist kolmanda isiku poolt ja et seega ei saa E. Fiorucci selle sätte alusel tugineda õigusele nimele. Teiseks tegi apellatsioonikoda E. Fiorucci esitatud tühistamistaotluse osas otsuse, et avalikkust ei eksita kõnealune kaubamärk iseenesest ega ka selle kasutamise viis, meenutades asjaolu, et määruse nr 40/94 artikli 50 lõike 1 punkti c eesmärk on kaitsta avalikkuse ootust.

Üldkohtule esitatud hagi ja vaidlustatud kohtuotsus

16 E. Fiorucci esitas vaidlusaluse otsuse tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 19. juunil 2006.

17 Üldkohus rahuldas vaidlustatud kohtuotsusega selle hagi osaliselt.

18 Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 21–25 mitu väidet vastuvõetamatuse tõttu tagasi, sest tegu oli uute väidetega ning sedastas asjaomase otsuse punktis 27, et E. Fiorucci esitas sisuliselt kaks väidet, mis põhinevad vastavalt määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punkti a ning sama määruse artikli 50 lõike 1 punkti c rikkumisel.

19 Üldkohus kontrollis kõigepealt teist väidet, mis puudutas tühistamistaotlust, ning kinnitas apellatsioonikoja hinnangu, otsustades vaidlustatud kohtuotsuse punktides 33–35, et kaubamärk „ELIO FIORUCCI" ei ole iseenesest määruse nr 40/94 artikli 50 lõike 1 punkti c tähenduses tähistatavate kaupade päritolu osas avalikkust

eksitav. Teisalt järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 36 ja 37, et kuna puuduvad tõendid, et kaubamärki oleks üldse kasutatud, siis ei saa kõne alla tulla võimalik avalikkust eksitav kasutamine. Seetõttu lükkas Üldkohus selle väite tagasi.

20 Seejärel käsitles Üldkohus kehtetuks tunnistamise taotlust puudutavat esimest väidet ning kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41, et määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punkti a kohaselt võib ühtlustamisamet huvitatud isiku taotlusel tunnistada ühenduse kaubamärgi kehtetuks, kui selle kasutamise võib keelata vastavalt siseriiklikus õiguses kaitstud õigusele nimele. Üldkohus ei nõustunud seevastu apellatsioonikoja seisukohaga CPI artikli 8 lõike 3 tõlgendamise küsimuses ja otsustas, et:

„50 Esiteks tuleb sedastada, et [CPI] artikli 8 lõike 3 sellist tõlgendust, mille esitas apellatsioonikoda, ei kinnita kõnealuse sätte sõnastus, milles osutatakse üldtuntud isikunimedele, eristamata seejuures valdkondi, milles see üldtuntus on omandatud.

[…]

53 Vastupidi sellele, mida annab […] mõista apellatsioonikoda, ei ole [CPI] artikli 8 lõikega 3 antud kaitse – isegi juhul, kui üldtuntud isiku nimi on juba registreeritud või seda kasutatakse registreerimata kaubamärgina – sugugi liigne või tähtsusetu.

[…]

55 [Niisiis] ei saa välistada, et üldtuntud isiku nime, mis on või ei ole teatud kaupade või teenuste jaoks kaubamärgina registreeritud, võib uuesti registreerida teiste kaupade või teenuste jaoks, mis ei ole varasema registreeringuga kaitstud kaupade ja teenustega sarnased. […].

[…]

57 Kolmandaks ei võimalda ka [vaidlusaluse] otsuse punktides 41–43 esitatud tsitaadid asjaomase õigusdoktriini üht osa käsitlevatest teostest järeldada, et õige on see, kuidas apellatsioonikoda on [vaidlusaluses] otsuses [CPI] artikli 8 lõiget 3 tõlgendanud.

58 A. Vanzetti, kes on […] [vaidlusaluse] otsuse punktis 41 tsiteeritud teose autor, osales [E. Fiorucci] advokaadina kohtuistungil ning märkis, et apellatsioonikoja asjaomane väide ei põhine sellel, mida tema kõnealuses teoses kirjutas […].

59 Mis puutub […] autorit M. Ricolfi, siis on ta apellatsioonikoja sõnul märkinud, et „[isikunime] üldtuntus tuleneb tihti selle esmasest ettevõtlusevälisest kasutamisest", mis aga ei välista „ettevõtluses" kasutamisest tulenevat üldtuntust, olgugi et see on harvem.

60 Ainult […] autor M. Ammendola käsitleb kasutamist valdkonnas, mis asub „väljaspool turutingimusi", kuid ta ei jõua otseselt järeldusele, et [CPI] artikli 8 lõikele 3 ei saa tugineda sellise isikunime kaitseks, mille üldtuntus ei ole omandatud valdkonnas, mis asub „väljaspool turutingimusi". Igal juhul ei saa kõiki eespool nimetatud kaalutlusi arvestades Esimese Astme Kohus seada ainult selle autori

arvamuse põhjal kõnealuse sätte kohaldamist sõltuvaks tingimusest, mis selle sõnastusest ei tulene."

21 Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 61, et apellatsioonikoda rikkus CPI artikli 8 lõike 3 tõlgendamisel õigusnormi ja eksis, kui leidis, et kõnealust sätet ei saa kohaldada E. Fiorucci suhtes.

22 Lõpuks leidis Üldkohus, et apellatsioonikoda ei kontrollinud E. Fiorucci ja ühtlustamisameti poolt teise võimalusena esitatud argumente, mille kohaselt E. Fiorucci loovutas apellandile kõigi talle kuuluvate kaubamärkide seas ka kaubamärgi „ELIO FIORUCCI", ja et Üldkohus ei saa oma kohustuse raames – kontrollida ühtlustamisameti otsuste õiguspärasust – asendada vaidlustatud otsuse teinud apellatsioonikoja põhjendust enda omaga. Seetõttu lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 64 ja 65 need argumendid ainetuse tõttu tagasi.

23 Samadel põhjustel lükkas Üldkohus tagasi E. Fiorucci taotluse kaubamärgi „ELIO FIORUCCI" kehtetuks tunnistamiseks. Üldkohus ei kasutanud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 67 oma õigust muuta kohtuotsust, vaid piirdus apellatsioonikoja otsuse tühistamisega.

24 Vaidlustatud kohtuotsuse resolutsioon on sõnastatud järgmiselt:

„1) Tühistada [vaidlusalune] otsus, kuna sellega rikutakse [CPI] artikli 8 lõike 3 tõlgendamisel õigusnormi.

2) Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.

3) Jätta ühtlustamisameti kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja kaks kolmandikku Elio Fiorucci kohtukuludest.

4) Jätta Edwin Co. Ltd kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja üks kolmandik Elio Fiorucci kohtukuludest."

Poolte nõuded

25 Apellatsioonkaebuse esitaja palub Euroopa Kohtul:

– esiteks, tühistada vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 1 kõigi tema apellatsioonkaebuses esitatud põhjenduste tõttu;

– teise võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 1 põhjendamatuse tõttu;

– kolmanda võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus õigusemõistmisest keeldumise või määruse nr 40/94 artikli 63 rikkumise tõttu;

– kohustada ühtlustamisameti apellatsioonikoda kontrollima teise võimalusena esitatud tühistamisväites esitatud argumente, ja lõpuks

– mõista tema kasuks välja kõik esimese astme ja apellatsiooniastme kohtukulud või vähemalt, et kohtukulud jäetakse poolte endi kanda.

26 Ühtlustamisamet palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlusalune kohtuotsus;

– teise võimalusena palub ta suunata asja tagasi Üldkohtusse ekslikult hindamata jäetud asjaolude kontrollimiseks, ja

– mõista kohtukulud välja E. Fioruccilt.

27 E. Fiorucci palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja jätta vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punktid 1, 3 ja 4 muutmata;

– muuta vaidlustatud kohtuotsuse punktid 33–35, ja

– mõista tema kasuks välja apellatsioonimenetluse kohtukulud.

Apellatsioonkaebus

28 Apellant esitab oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks neli väidet ja viies väide puudutab kohtukulude jaotamist.

29 Apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitatud väidete hulgast tuleb esimesena hinnata esimese väite teist osa, mis puudutab Üldkohtu eksimust määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punkti a tõlgendamisel, seejärel tuleb teiseks hinnata koos esimese väite esimest osa ja teist väidet, milles apellant heidab Üldkohtule ette, et see tõlgendas ja kohaldas valesti CPI artikli 8 lõiget 3, kui ta otsustas, et see õigusnorm on vastuolus määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punktiga a. Lõpuks tuleb kolmandana käsitleda koos kolmandat ja neljandat väidet, milles apellant väidab, et Üldkohus rikkus oma põhjendamiskohustust ja keeldus õigusemõistmisest.

Esimese väite teine osa, mis puudutab määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punkti a rikkumist

Poolte argumendid

30 Esimese väite teises osas toob apellant esile, et määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punktis a esitatud viites „õigus nimele" on mõeldud isiklikku õigust. Samas ei kaitse CPI artikli 8 lõikes 3 sätestatud õigus isiklikke õigusi, vaid üksnes puhtalt varaliste õigustega seotud huve, mis on seotud väljaspool äritegevust üldtuntuse omandanud tähiste kasutamisega majandustegevuses. Seega rikkus Üldkohus määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punkti a, kui ta leidis, et nimetatud sätte kohaldamise tingimused on täidetud.

31 E. Fiorucci väidab, et need argumendid ei ole põhjendatud.

Euroopa Kohtu hinnang

32 Apellandi esitatud tõlgenduse põhjendatuse hindamisel tuleb lähtuda määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 sõnastusest ja ülesehitusest.

33 Nimetatud sätte sõnastuse osas tuleb märkida, et väljend „õigus nimele" ei toeta mingil määral apellandi pakutud kitsendavat tõlgendust, mille kohaselt hõlmab see õigus vaid isiklikku õigust ega kata nimega seotud varalisi huve.

34 Määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 ülesehitus on samuti sellise tõlgendusega vastuolus. Tegelikult võib selle sätte kohaselt ühenduse kaubamärgi kehtetuks tunnistada huvitatud isiku nõudel „vastavalt muule varasemale õigusele". Sellise varasema õiguse olemuse täpsustamiseks nimetab see säte neli õigust, kasutades määrsõna „eelkõige", mis näitab, et see loetelu ei ole ammendav. Esitatud näidete hulgas on lisaks õigusele nimele ja isikuportreele veel autoriõigus ja tööstusomandiõigus.

35 Sellest mitteammendavast loetelust selgub, et näitena toodud õigustega soovitakse kaitsta erinevat liiki huve. Tuleb märkida, et nende hulgast mõne puhul – nagu autoriõigus ja tööstusomandiõigus – on majanduslikud huvid kaitstud kaubanduslikul eesmärgil ärakasutamise vastu nii siseriiklikes õiguskordades kui ka liidu õigusega (vt eelkõige Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiiv 2004/48/EÜ intellektuaalomandi õiguste jõustamise kohta (ELT L 157, lk 45; ELT eriväljaanne 17/02, lk 32).

36 Sellest tuleneb, et erinevalt sellest, mida väidab apellant, ei saa juhul kui viidatakse õigusele nimele piirata määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 sõnastuse ja ülesehituse alusel selle sätte kohaldamist ainult olukordadega, kus ühenduse kaubamärgi registreerimine on vastuolus õigusega, millega kaitstakse ainuüksi nime kui huvitatud isiku isiklikku õigust.

37 Neil kaalutlustel ei saa asuda seisukohale, et Üldkohus on määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punkti a tõlgendamisel rikkunud õigusnormi.

38 Seetõttu tuleb esimese väite teine osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Esimese väite esimene osa ja teine väide, mis puudutavad määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punkti a ja CPI artikli 8 lõike 3 rikkumist

Poolte argumendid

39 Esimese väite esimeses osas toob apellant esile, et Üldkohus eksis järeldades, et määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punkti a kohaldamise tingimused on täidetud. Apellandi arvates ei tulene CPI artikli 8 lõikest 3 E. Fioruccile õigust keelata oma nime kasutamine kaubamärgina ainuüksi asjaolu tõttu, et tegu on tema isikunimega, vaid see säte annab talle üksnes õiguse nõuda oma nime registreerimist kaubamärgina. Apellant leiab, et E. Fiorucci ei saa seda õigust enam kasutada, kuna ta on juba

registreerinud elementi „FIORUCCI” sisaldavad kaubamärgid ja loovutanud need hiljem apellandile.

40 Apellant rõhutab oma teises väites, et esiteks Üldkohus ilmselgelt eksis tõlgendades CPI artikli 8 lõiget 3, mida kohaldatakse ainult väljaspool äritegevust üldtuntuse omandanud nimede suhtes. Üldkohus läks vastuollu ka nimetatud sätte sõnastusega, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 50, et CPI artikli 8 lõikes 3 osutatakse üldtuntud isikunimedele, eristamata seejuures valdkondi, milles see üldtuntus on omandatud.

41 Teiseks märgib apellant, et Üldkohtu eksimus puudutab ka selle sätte ulatust, kuna Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 53 ja 55, et CPI artikli 8 lõikega 3 üldtuntud isiku nimele antud kaitse võib olla laiem, kui üldtuntud kaubamärgi registreerimisega saadud kaitse, sest seda saab kohaldada erinevate kaupade või teenuste jaoks. Apellant heidab Üldkohtule ette, et ta jättis täiesti tähelepanuta või tõlgendas ilmselgelt valesti talle selle sätte kohta esitatud õigusdoktriini käsitlevaid teoseid.

42 Ühtlustamisamet heidab Üldkohtule ette, et see ei võtnud CPI artikli 8 lõike 3 tõlgendamisel ja kohaldamisel arvesse, et selles sättes ette nähtud õigused võisid olla käesoleval juhul ammendunud E. Fiorucci tehtud registreeringu tõttu ja seetõttu, et ta loovutas elementi „FIORUCCI” sisaldavad kaubamärgid apellandile. Kuna määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punkt a viitab siseriiklikule õigusele, siis võib Itaalia õigusnormi väär kohaldamine kujutada endast nimetatud artikli 52 rikkumist. Ühtlustamisamet leiab siiski, et apellatsioonimenetluses peab Euroopa Kohtu kontroll Üldkohtu poolt siseriikliku õiguse kohaldamise üle piirduma selle kontrollimisega, kas Üldkohus pole teinud ilmset viga talle esitatud dokumentide ja tõendite hindamisel.

43 E. Fiorucci rõhutab, et Üldkohtu antud CPI artikli 8 lõike 3 tõlgendus on kookõlas nii selle sätte sõnastuse kui ka selle tõlgendusega Itaalia õigusdoktriini kohaselt. Lisaks ei saa liidu õiguses siseriiklikule õigusnormile tehtud viide tuua kaasa seda, et seda normi tuleks pidada liidu õigusesse ülevõetuks.

Euroopa Kohtu hinnang

44 Menetlusosaliste argumentidest ilmneb, et nende vahel on vaidlus nii küsimuses, kas Üldkohus rikkus vaidluse sisule kohaldatud siseriiklikku õigusnormi, kui ka Euroopa Kohtu pädevuses sellist rikkumist kontrollida.

45 Seetõttu tuleb kontrollida kas Euroopa Kohtul on tegelikult selline õigus.

46 Euroopa Kohtu pädevus lahendada Üldkohtu otsuste peale esitatud apellatsioonkaebusi on määratletud ELTL artikli 256 lõikes 1. See sätestab, et apellatsioonkaebuses tuleb piirduda üksnes õigusküsimustega ja et see tuleb esitada „vastavalt põhikirjas sätestatud tingimustele ja ulatusele". Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimene lõik täpsustab apellatsioonimenetluse raames esitatud väidete ammendavas loetelus, et apellatsioonkaebuse aluseks võib olla ühenduse õiguse rikkumine Üldkohtu poolt.

47 Käesoleval juhul on õigusnorm, mille rikkumisele apellant viitab, siseriikliku õiguse säte, mida kohaldatakse vaidluses liidu õigusnormis esitatud viite alusel.

48 Määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 sõnastusest ilmneb, et kuna see käsitleb olukorda, kus varasem õigus võimaldab keelata ühenduse kaubamärgi kasutamise, siis eristub see selgelt neist kahest olukorrast, kus varasem õigus on kaitstud ühenduse õigusnormidega või siseriikliku õigusega.

49 Mis puudutab selle taotluse, mis on esitatud määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 alusel ja põhineb siseriikliku õigusega kaitstud varasemal õigusel, suhtes rakendusmääruses sätestatud menetluskorda, siis selles osas tuleb märkida, et rakendusmääruse eeskiri 37 näeb ette, et sellises olukorras, nagu käsitletakse käesoleval juhul, peab taotleja esitama tõendid, et tal on siseriiklike õigusaktide kohaselt õigus nõuda selle õiguse kohaldamist enda suhtes.

50 See eeskiri paneb taotlejale kohustuse esitada ühtlustamisametile lisaks tõenditele, mis näitavad, et ta vastab neile siseriikliku õiguse tingimustele, mille kohaldamist ta taotleb ja mis võimaldavad tal keelata ühenduse kaubamärgi kasutamise varasema õiguse alusel, ka tõendid, mis näitavad asjaomase õigusakti sisu.

51 Sellises olukorras, millega on tegemist käesoleval juhul, kus ühenduse kaubamärgi kehtetuks tunnistamise taotlus on esitatud siseriikliku õigusega kaitstud varasema õiguse alusel, peavad ühtlustamisameti pädevad üksused kõigepealt hindama taotleja poolt selle õigusnormi sisu tõendamiseks esitatud tõendite usaldusväärsust ja ulatust.

52 Teiseks saab vastavalt määruse nr 40/94 artikli 63 lõikele 2 olla apellatsioonikoja otsuse peale Üldkohtule edasikaebamise aluseks asutamislepingu, määruse nr 40/94 või nende rakendusnormide rikkumine. Sellest tulenevalt, nagu kohtujurist on märkinud oma ettepaneku punktides 61–67, on Üldkohtul õigus teostada täielikku õiguspärasuse

kontrolli ühtlustamisameti hinnangu suhtes, mis puudutab taotleja poolt selleks esitatud tõendeid, et tõendada siseriikliku õigusakti sisu, millele ta tugineb.

53 Euroopa Kohtul on õigus hinnata apellatsioonimenetluses nende Üldkohtu järelduste kontrollimisel, mis puudutavad asjaomast siseriiklikku õigust, talle esitatud dokumentide ja muude tõendite alusel eelkõige seda, kas Üldkohus on moonutanud asjaomaste siseriiklike õigusnormide või sellega seotud kohtupraktika või õigusdoktriine puudutavate teoste sõnastust, ja veel seda, kas Üldkohus on nende tõendite kohta teinud järeldusi, mis on ilmselgelt nende sisuga vastuolus ja lõpuks seda, kas Üldkohus on kõigi tõendite hindamisel käsitletava siseriikliku õiguse sisu väljaselgitamiseks omistanud mõnele neist sellise tähenduse, mis ei sobi kokku muude tõenditega niivõrd, kuivõrd see tuleneb ilmselgelt toimikus esitatud dokumentidest.

54 Käesoleval juhul väidab apellant, et Üldkohtu tõlgendus ei sobi kokku CPI artikli 8 lõike 3 sõnastusega ning seda sätet käsitleva õigusdoktriiniga, mis on Üldkohtule esitatud. Tuleb kontrollida kas apellandi argumendid puudutavad vigu, mis Üldkohus tegi oma järeldustes asjaomase siseriikliku õiguse kohta, mida Euroopa Kohus võib kontrollida käesoleva otsuse eelmises punktis esitatud kaalutluste alusel.

55 Mis kõigepealt puudutab väidet, mille kohaselt ei sobi CPI artikli 8 lõike 3 sõnastusega kokku Üldkohtu tõlgendus, et nimetatud säte annab isikunime omanikule õiguse keelata selle nime kasutamine kaubamärgina, siis tuleb selle väite osas meenutada, et nimetatud sätte sõnastuse kohaselt võib isikunimesid nende üldtuntuse korral kaubamärgina registreerida „üksnes omaniku taotlusel või viimase poolt selleks antud nõusolekul". Kuna CPI artikli 8 lõige 3 seab üldtuntud isikunimede kaubamärgina registreerimise sõltuvusse omaniku nõusolekust, siis võis Üldkohus ilma, et ta oleks selle sõnastusega vastuollu läinud, sellest tuletada, et üldtuntud isikunime omanikul

on õigus keelata oma nime kasutamine kaubamärgina, tuginedes sellele, et ta ei ole andnud oma nõusolekut selle kaubamärgi registreerimiseks.

56 Teiseks tuleb märkida etteheite osas, mille kohaselt ei sobi CPI artikli 8 lõike 3 sõnastusega kokku Üldkohtu tõlgendus, et nimetatud sätet kohaldatakse kõigis valdkondades, kus kõnealuse nime tuntus on omandatud – nagu märkis ka Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 50 –, et kõnealuse sätte sõnastuses, milles osutatakse üldtuntud isikunimedele, ei eristata valdkondi, milles see üldtuntus on omandatud. Üldkohus ei moonutanud ka selle sätte sisu, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 56, et ei ole põhjust, mis õigustaks jätma CPI artikli 8 lõike 3 kohaldamisalast välja kaubamärgina registreeritud või registreerimata üldtuntud isiku nime. Nagu märkis Üldkohus, ei esita tegelikult see säte kohaldamise tingimuseks ühtki muud nõuet peale asjaomase isiku nime üldtuntuse.

57 Õigusdoktriine puudutavate teoste osas tuleb märkida, et Üldkohus hindas vaidlustatud otsuse õiguspärasuse kontrollimise käigus apellatsioonikoja antud hinnangut. Vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 58–60 selgub, et Üldkohus ei jätnud tähelepanuta asjaolu, et teatud seisukohad, millele apellatsioonikoda tugines, võivad toetada apellandi väiteid. Üldkohus märkis samas aga vaidlustatud kohtuotsuse punktis 58, et apellatsioonikoja poolt A. Vanzettile, kes on ühe viidatud teose autor, omistatud väite vaidlustas nimetatud autor ise kohtuistungil, kus ta esindas E. Fioruccit advokaadina. Üldkohus sedastas pealegi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59, et neis teostes tsiteeritud autori M. Ricolfi kasutatud sõnad, nimelt viites, et „[isikunime] üldtuntus tuleneb tihti selle esmasest ettevõtlusevälisest kasutamisest", ei ole piisavalt selged, et toetada CPI artikli 8 lõike 3 kitsendavat tõlgendamist. M. Ammendola seisukoha osas, kellele viidatakse asjaomase otsuse punktis 60, leidis Üldkohus, et selle autori

väljendatud arvamust ei saa pidada üksi piisavalt autoriteetseks, et seada CPI artikli 8 lõike 3 kohaldamist sõltuvaks tingimusest, mis selle sätte sõnastusest ei tulene. Neil kaalutlustel ei saa Üldkohtule ette heita, et ta on talle esitatud tõendeid moonutanud.

58 Seega tuleb esimese väite esimene osa ja teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas ja neljas väide, mis puudutavad vastavalt põhjendamiskohustuse rikkumist ja määruse nr 40/94 artikli 63 rikkumist ning õigusemõistmisest keeldumist

Poolte argumendid

59 Apellant rõhutas oma kolmandas väites, et tema poolt Üldkohtule esitatud menetluse astuja seisukohtades märkis ta, et E. Fioruccil on kohustus tõendada, et ta on keeldunud andmast oma nõusolekut kaubamärgi „ELIO FIORUCCI" registreerimiseks. Kuna Üldkohus jättis sellele väitele vastamata, siis rikkus ta kohustust põhjendada oma otsust.

60 E. Fiorucci leiab, et selles küsimuses on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 64 esitatud põhjendused piisavad. Lisaks on see väide täielikult põhjendamata.

61 Apellant kritiseerib oma neljandas väites seda, et Üldkohus ei hinnanud argumente, mida ta oli esitanud teise võimalusena, ning mille kohaselt E. Fiorucci loovutas apellandile ise kõigi talle kuuluvate kaubamärkide seas ka kaubamärgi „ELIO FIORUCCI"

ja et Üldkohus piirdus selles osas vaid osundamisega, et apellatsioonikoda ei käsitlenud seda küsimust. Üldkohus oleks apellandi arvates pidanud kasutama oma õigust muuta vaidlustatud otsust ja neid argumente kontrollima ning langetama nende suhtes otsuse, mis oleks pidanud kaasa tooma vaidlusaluse otsuse resolutsiooni kehtivuse kinnitamise, muutes vaid põhjendust, millele see tugines. Kuna Üldkohus nii ei toiminud, siis rikkus ta apellandi arvates määruse nr 40/94 artikli 63 lõiget 3 ja keeldus sellega õigusemõistmisest.

62 E. Fiorucci märgib, et apellatsioonikodade protseduurireeglite kohaselt juhul, kui Euroopa Kohtu otsuse, millega tühistatakse apellatsioonikoja otsus, rakendamisega seotud meetmed toovad kaasa asja uuesti läbivaatamisele saatmise, saadetakse asi automaatselt tagasi mõnele apellatsioonikojale läbivaatamiseks.

Euroopa Kohtu hinnang

63 Kolmanda väite raames püstitatud küsimus, kas Üldkohtu otsuse põhjendused on ebapiisavad, kujutab endast õiguslikku küsimust, mida võib sellisena apellatsioonkaebuses tõstatada (vt eelkõige 9. septembri 2008. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-120/06 P ja C-121/06 P: FIAMM ja FIAMM Technologies *vs*. nõukogu ja komisjon, EKL 2008, lk I-6513, punkt 90, ja 16. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-47/07 P: Masdar (UK) *vs*. komisjon, EKL 2008, lk I-9761, punkt 76).

64 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei nõua Euroopa Kohtu põhikirja artiklist 36, mida selle põhikirja artikli 53 esimese lõigu alusel kohaldatakse Üldkohtule, tulenev põhjendamiskohustus, et Üldkohus esitaks ammendava ning üksikasjaliku ülevaate menetlusosaliste kõikidest arutluskäikudest, ning põhjendus võib seega olla tuletatav, tingimusel et huvitatud isikud teavad põhjusi, miks Üldkohus nende argumentidega

ei nõustunud, ning et Euroopa Kohtul on piisavalt tõendeid oma kontrolli teostamiseks (vt eelkõige eespool viidatud kohtuotsus FIAMM ja FIAMM Technologies *vs.* nõukogu ja komisjon, punkt 91, ja 16. juuli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-440/07 P: komisjon *vs.* Schneider Electric, EKL 2009, lk I-6413, punkt 135).

65 Apellandi poolt Üldkohtule esitatud menetlusse astuja seisukohtadest selgub, et ta tõi teise võimalusena välja argumendi, mis – nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 64 kokkuvõtlikult väljendas – põhineb sisuliselt väitel, et E. Fiorucci loovutas apellandile kõigi oma kaubamärkide ja eristavate tähiste seas ka kaubamärgi ELIO FIORUCCI. Selle täiendavalt esitatud argumentatsiooni raames väitis apellant muu hulgas, nagu ta rõhutas oma kolmandas väites, et E. Fioruccil on kohustus tõendada, et ta on keeldunud andmast oma nõusolekut kaubamärgi „ELIO FIORUCCI" registreerimiseks.

66 Vastab tõele, et Üldkohus lükkas teise võimalusena esitatud argumendid tagasi tulemusetuse tõttu ilma neid sisuliselt hindamata.

67 Samas oli see tagasilükkamine tehtud kahest etapist koosnenud põhjendamise lõpus. Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 64, et apellatsioonikoda ei põhjendanud oma otsust jätta E. Fiorucci esitatud kehtetuks tunnistamise taotlus rahuldamata põhjustega, mis apellant teise võimalusena välja tõi. Üldkohus lisas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 65, et kui ta kontrollib ühtlustamisameti üksuste otsuste õiguspärasust, ei saa ta mingil juhul asendada vaidlustatud otsuse teinud ühtlustamisameti pädeva üksuse põhjendust enda omaga.

68 Üldkohtu esitatud põhjendus on seega piisav, sest see annab apellandile teada põhjused, miks Üldkohus nende argumentidega ei nõustunud, ja nende alusel saab Euroopa Kohtus teostada oma kontrolli.

69 Järelikult tuleb kolmas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

70 Neljandas väites seab apellant kahtluse alla Üldkohtu esitatud põhjenduse paikapidavuse, väites, et Üldkohtu keeldumine hinnata teise võimalusena esitatud argumente ja muuta vaidlusaluse otsuse põhjendust, kujutab endast määruse nr 40/94 artikli 63 lõike 3 rikkumist ja õigusemõistmisest keeldumist.

71 Kõigepealt tuleb märkida, et Üldkohtul oli õigus, kui ta sedastas, et tema poolt määruse nr 40/94 artikli 63 alusel teostatav kontroll seisneb ühtlustamisameti apellatsioonikodade otsuste õiguspärasuse kontrollimises ja et tema võib hagi esemeks oleva otsuse tühistada või seda muuta üksnes juhul, kui selle vastuvõtmise hetkel kehtis selle suhtes üks määruse artikli 63 lõikes 2 nimetatud tühistamis- või muutmisalustest (18. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-16/06 P, Les Éditions Albert René *vs*. Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2008, lk I-10053, punkt 123).

72 Järelikult, Üldkohtu õigus muuta vaidlustatud otsust ei anna talle pädevust asendada apellatsioonikoja põhjendus enda omaga ega ka viia läbi hindamist, mille kohta see koda ei ole veel seisukohta võtnud. Muutmisõiguse teostamine on seega põhimõtteliselt piiratud üksnes olukordadega, kus Üldkohtul on pärast apellatsioonikoja läbiviidud hindamise ulatuse kontrollimist õigus otsustada tõendatud faktiliste ja õiguslike asjaolude alusel, millise otsuse apellatsioonikoda oleks pidanud tegema.

73 Käesoleval juhul põhjendas apellatsioonikoda tühistamisosakonna otsuse tühistamist ainult tõdemusega, et tema tõlgendab CPI artikli 8 lõiget 3 nii, et E. Fiorucci ei saanud tugineda õigusele nimele määruse nr 40/94 artikli 52 lõike 2 punkti a tähenduses. Apellatsioonikoda ei võtnud seega seisukohta küsimuses, kuidas mõjutab väidetav E. Fiorucci poolt lepingu alusel kaubamärgi apellandile võõrandamine vaidlusaluse kaubamärgi kehtivust.

74 Neil kaalutlustel oli Üldkohtul õigus jätta see osa apellandi poolt teise võimalusena esitatud argumentidest kontrollimata.

75 Osas, milles apellant heidab Üldkohtule ette, et see ei viidanud selgesõnaliselt apellatsioonikoja argumentide hindamisele, piisab, kui märkida, et juhul kui Euroopa Kohtule esitatakse ühtlustamisameti apellatsioonikoja otsuse peale hagi, peab ühtlustamisamet määruse nr 40/94 artikli 63 lõike 6 kohaselt võtma vajalikud meetmed Euroopa Kohtu otsuse täitmiseks. Lisaks andis Üldkohus ühtlustamisametile selged juhised meetmete kohta, mis ta peab võtma, kui ta rõhutas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 67, milles ta viitas otsesõnu asjaomase otsuse punktile 64, et apellatsioonikoda ei ole neid argumente uurinud.

76 Eeltoodust tulenevalt tuleb neljas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Viies väide, mis puudutab kohtukulude väljamõistmist

77 Apellant märgib, et see, kuidas Üldkohus kohtukulud jaotas, ei ole õiglane, ning seetõttu tuleb see vaidlustatud kohtuotsuse tühistamise korral samuti tühistada. Apellatsioonkaebuse rahuldamata jätmise korral tuleb apellandi arvates kohtukulud menetlusosaliste vahel vähemalt jaotada.

78 Selles osas piisab märkimisest, et väljakujunenud kohtupraktikas on asutud seisukohale, et olukorras, kus apellatsioonkaebuse kõik teised väited on tagasi lükatud, tuleb väited Üldkohtu kohtukulusid puudutava otsuse väidetava õigusvastasuse kohta vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, kohaldades Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 teist lõiku, mille kohaselt apellatsioonkaebuse aluseks ei saa olla üksnes kohtukulude summa (vt eelkõige 12. juuli 2001. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-302/99 P ja C-308/99 P: komisjon ja Prantsusmaa *vs.* TF1, EKL 2001, lk I-5603, punkt 31, ja 15. aprilli 2010. aasta otsus kohtuasjas C-485/08 P: Gualtieri *vs.* komisjon, EKL 2010, lk I-3009, punkt 111).

79 Järelikult, kuna kõik muud apellandi esitatud apellatsioonkaebuse väited on tagasi lükatud, siis tuleb viimane kohtukulude jaotust puudutav väide tunnistada vastuvõetamatuks.

80 Kõigist eelnevatest kaalutlustest tuleneb, et apellandi apellatsioonkaebus tuleb jätta rahuldamata

E. Fiorucci esitatud taotlus muuta vaidlustatud kohtuotsust

Poolte argumendid

81 E. Fiorucci palub oma vastuses apellatsioonkaebusele Euroopa Kohtul muuta vaidlustatud kohtuotsuse punkte 33–35. Ta leiab, et Üldkohus eksis, kui ta otsustas tühistamistaotluse hindamise käigus, et kaubamärk „ELIO FIORUCCI” ei ole iseenesest tähistatavate kaupade päritolu osas avalikkust eksitav.

82 Apellant väidab vastu, et see kohtuotsuse muutmise taotlus ei vasta Euroopa Kohtu kodukorra artikli 116 nõuetele ja seetõttu tuleb see vastusvõetamatuks tunnistada.

Euroopa Kohtu hinnang

83 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 116 kohaselt võib vastuses apellatsioonkaebusele nõuda kas apellatsioonkaebuse täielikku või osalist rahuldamata jätmist või Üldkohtu otsuse täielikku või osalist tühistamist, või esimeses astmes esitatud nõuete täielikku või osalist rahuldamist. Kohtu kodukorra artikkel 113 sätestab needsamad tingimused apellatsioonkaebuses esitatud nõuete suhtes.

84 Niisiis ei taotle E. Fiorucci käesoleval juhul vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist ega ka mitte selle osalist tühistamist, vaid soovib Üldkohtu selle järelduse muutmist, mis tehti E. Fiorucci esitatud teise väite hindamisel, ning selle väite lükkas Üldkohus pealegi tagasi.

85 Selline taotlus tuleb seega vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Kohtukulud

86 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt, mida sama kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kodukorra artikli 69 lõike 3 esimese lõigu kohaselt võib aga Euroopa Kohus juhul, kui osa

nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks jätta kummagi poole kohtukulud tema enda kanda.

87 Käesoleval juhul lükati kõik apellandi väited tagasi, välja arvatud E. Fiorucci esitatud taotlus muuta kohtuotsust. Ühtlustamisameti kõik nõuded jäeti rahuldamata. E. Fiorucci nõuded rahuldati, välja arvatud ta nõue muuta kohtuotsust.

88 Eeltoodud kaalutlustest lähtudes tuleb jätta apellandi ja ühtlustamisameti kohtukulud nende endi kanda ja mõista neilt solidaarselt välja kolm neljandikku E. Fiorucci kohtukuludest. E. Fiorucci kannab ühe neljandiku enda kohtukuludest.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Jätta rahuldamata E. Fiorucci taotlus muuta Euroopa Liidu Üldkohtu 14. mai 2009. aasta otsust kohtuasjas T-165/06: Elio Fiorucci *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Edwin (ELIO FIORUCCI).

3. Jätta Edwin Co. Ltd ja Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) kohtukulud nende endi kanda ja mõista neilt solidaarselt välja kolm neljandikku E. Fiorucci kohtukuludest.

4. E. Fiorucci kannab ühe neljandiku enda kohtukuludest.

Allkirjad